

Arrest

**nr. 59 781 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 januari 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens ter kennis gebracht op 22 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VERVENNE *loco* advocaat A. DESWAEF en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, komt op 13 februari 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 16 februari 2005.

Op 1 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 augustus 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 13 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Bij beslissing van de vaste beroepscommissie voor vluchtelingen van 6 oktober 2006 wordt aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Bij arrest van de Raad van State nr. 190.784 van 25 februari 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 3 oktober 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 november 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad van State nr. 196.495 van 29 september 2009 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 26 maart 2007 en 12 juli 2007 dient verzoeker aanvullingen in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 17 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 december 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 november 2009 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2009 werd ingediend en op datum van 30.11.2009 werd geactualiseerd door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene kan zich eventueel beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, dient betrokkene een behoorlijk ingevuld arbeidscontract kunnen voorleggen dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009 en met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Betrokkene legt echter geen arbeidscontract voor. Hij legt wel een bewijs van het Centrum voor volwassenonderwijs Leuven-Landen d.d. 13.11.2008 voor dat hij regelmatig was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 in de cursus bouwmodules Aa1 en Aa2 voor de periode van 15.09.2008 tot en met 21.01.2009. Gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit door zes getuigenverklaringen, deelcertificaten van Nederlandse taallessen, namelijk BENT 2 04 d.d. 21.03.2006, BENT2 05 d.d. 21.03.2006, BENT2 07 d.d. 15.03.2007, BENT2 08 d.d. 12.07.2007, Treshold 2A+B d.d. 11.11.2008, Treshold 1A+B d.d. 03.06.2008 en NT2 d.d. 24.03.2008, Buzzypass van 29.03.2006 tot 28.03.2009, inschrijvingsbewijs CVO Leuven-Landen voor de cursus bouwmodules, verzoeker zou al goed Nederlands spreken, werkwillic zijn, hij wenst niet af te hangen van enig sociaal netwerk dat ons land biedt, hij zou vele Belgische vrienden hebben en zou een arbeidskaart aangevraagd hebben), dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dat werd opgesteld in het kader van de vernietigde instructies. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.10.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft/verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets minder dan acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)"

Op 22 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot niet erkenning door de Vaste Beroepscommissie op datum van 06.10.2006

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 17.11.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 5 januari 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit uitvoerbaar is of kan worden. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Formulering

Schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 en de criteria vastgelegd in de Instructie van 19.07.2009 ter uitvoering van artikel 9bis (evenals het begeleidend vademecum van 21.09.2009), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en meer bepaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti ».

DOORDAT,

Tegenpartij haar motivering beperkt tot de criteria zoals opgenomen onder de punten 2.8B en 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

TERWIJL,

De regering bereikte in juli 2009 een akkoord betreffende de nieuwe criteria voor verblijfsmachtiging. Op 19.07.2009 werden deze criteria vastgelegd in een Instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze Instructie werd vervolgens door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009, maar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de Heer Melchior Wathelet, heeft zich expliciet geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde Instructie, te blijven toepassen. Dit wordt eveneens bevestigd in de aangevochten beslissing. Verzoeker heeft zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging specifiek gegrond op punt 2.8 B van de Instructie.

Betreffende punt 2.8B van de instructie:

Punt 2,8 B van de Instructie luidt als volgt:

" Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister afzijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract hij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van

onbepaalde duur, dal minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Het vademecum van 21.09.2009, opgesteld ter uitlegging van de Instructie, geeft in punt E toelichting bij de procedure betreffende verzoeken op grond van punt 2.8B van de Instructie:

"I.De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt de aanvraag en bepaalt of deze in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8. B.

Onder «in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B» moet worden verstaan, de aanvraag:

-die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld ;

-en waarvoor voldaan wordt aan de voorwaarde inzake een ononderbroken verblijf in België sinds ten minste 31 maart 2007;

- en waarvoor er besloten zou kunnen worden dal er een duurzame lokale verankering in België is.

- Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 lot 2.8.A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8.B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

De actualisatie van 30.11.2009 van de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis vermeldt expliciet via het bijgevoegde type-formulier dat de aanvraag gegrond werd op "werk + duurzame lokale verankering" (punt 2.8B van de Instructie) (stuk 2),

Het vademecum bepaalt in dat geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken het al dan niet vervullen van de andere criteria van de Instructie (punt 1.1 tot 2.8A) nagaat.

De aangevochten beslissing beperkt zich in haar motivering tot de criteria onder punt 2.8B (werk) en punt 1.1 (onredelijk lange asielprocedure) van de instructie. Nergens uit de beslissing volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagegaan of de criteria opgenomen in de punten 1.2 tot 2.8A van de instructie eventueel vervuld zijn.

Dat door het niet respecteren van het begeleidend vademecum van 21.09.2009 ter uitlegging van de Instructie van 19.07.2009 (welke de staatssecretaris, Melchior Wathelet, binnen zijn discretionaire bevoegdheid blijft toepassen), de aangevochten beslissing artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 schendt, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meer in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15.12.1980, de algemene beginselen van administratief recht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, en bovenal het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti».

Dat de aangevochten beslissing dan ook het eerste middel schendt."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker uit een passage uit het vademecum ten onrechte een motiveringsplicht afleidt voor het bestuur. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft beroepen op criterium 2.8B. Verzoeker kwam niet in aanmerking voor regularisatie op basis van één van de andere criteria van de vernietigde instructie en dus werd de aanvraag onderzocht in het licht van criterium 2.8B. Verzoeker toont geen schending aan van de passage in het vademecum:

"Indien de Dienst vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf is toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend."

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich eventueel kan beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies maar dat, om hierop aanspraak te kunnen maken, verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet kunnen voorleggen dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructies d.d. 19 juli 2009 en met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B, verzoeker legt echter geen arbeidscontract voor; hij legt wel een bewijs voor van het Centrum voor volwassenonderwijs Leuven-Landen dat hij regelmatig was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 in de cursus bouwmodules Aa1 en Aa2 voor de periode van 15 september 2008 tot en met 21 januari 2009, gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van verzoeker aangenomen worden; hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door zes getuigenverklaringen, deelcertificaten van Nederlandse taallessen, Buzzypass van 29.03.2006 tot 28.03.2009, inschrijvingsbewijs CVO Leuven-Landen voor de cursus bouwmodules, verzoeker zou al goed Nederlands spreken, werkwillig zijn, hij wenst niet af te hangen van enig sociaal netwerk dat ons land biedt, hij zou vele Belgische vrienden hebben en zou een arbeidskaart aangevraagd hebben), dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dat werd opgesteld in het kader van de vernietigde instructies; dit element kan dus niet in verzoekers voordeel weerhouden worden; verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd

toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; zijn asielaanvraag werd afgesloten op 6 oktober 2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie, verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; de duur van de procedure - namelijk één jaar en iets minder dan acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt in samenhang hiermee onderzocht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd inzake de criteria opgenomen onder de punten 2.8B en 1.1 van de vernietigde instructie, terwijl het *vademecum* van 21 september 2009 bepaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het al dan niet vervullen van de andere criteria van de instructie ook dient na te gaan. Verzoeker meent dat de motiveringsplicht hierdoor geschonden is omdat deze motivering ontbreekt en dat dit tevens een schending inhoudt van de door hem aangevoerde bepalingen.

Verzoeker heeft op 20 februari 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en heeft op 27 november 2009 een aanvulling ingediend waarin hij zich beriep op het criterium 2.8B, werk en duurzame lokale verankering, van de instructie van 19 juli 2009.

Inzake de gegrondheid van zijn aanvraag voerde verzoeker op 20 februari 2009 het volgende aan:

- *verzoeker bevindt zich reeds vier jaar in België;*
- *hij heeft gedurende deze periode zijn uiterste best gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving, hij verwijst hiervoor naar zijn taallessen Nederlands, naar het feit dat hij werkwillig is en een arbeidskaart heeft aangevraagd, dat hij goede contacten heeft met vele vrienden.*

Hij voegde bij deze aanvraag een getuigenverklaring bij, bewijzen van inschrijving voor een cursus Bouw, attesten van het volgen van Nederlandse taallessen in de periode 2006-2007-2008 en loonfiches voor de periode 12 juni 2006 tot 9 juli 2006 en voor de periode 17 juli tot 23 juli 2006. Bij de aanvulling daterend van 27 november 2009 voegde verzoeker zijn paspoort, een buzzypas en omnipassen van De Lijn voor de periode maart 2006 – maart 2007, maart 2007- maart 2008, maart 2008- maart 2009 en maart 2009- maart 2010, drie getuigenverklaringen van leerkrachten Nederlands en een kopie van een geboorteakte.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene kan zich eventueel beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, dient betrokkene een behoorlijk ingevuld arbeidscontract kunnen voorleggen dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009 en met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Betrokkene legt echter geen arbeidscontract voor. Hij legt wel een bewijs van het Centrum voor volwassenonderwijs Leuven-Landen d.d. 13.11.2008 voor dat hij regelmatig was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 in de cursus bouwmodules Aa1 en Aa2 voor de periode van 15.09.2008 tot en met 21.01.2009. Gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door zes getuigenverklaringen, deelcertificaten van Nederlandse taallessen, namelijk BENT 2 04 d.d. 21.03.2006, BENT2 05 d.d. 21.03.2006, BENT2 07 d.d. 15.03.2007, BENT2 08 d.d. 12.07.2007, Treshold 2A+B d.d. 11.11.2008, Treshold 1A+B d.d. 03.06.2008 en NT2 d.d. 24.03.2008, Buzzypass van 29.03.2006 tot 28.03.2009, inschrijvingsbewijs CVO Leuven-Landen voor de cursus bouwmodules, verzoeker zou al goed Nederlands spreken, werkwillig zijn, hij wenst niet af te hangen van enig sociaal netwerk dat ons land biedt, hij zou vele Belgische vrienden hebben en zou een arbeidskaart aangevraagd hebben), dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dat werd opgesteld in het kader van de vernietigde instructies. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.10.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft/verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets minder dan acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag en aanvulling heeft aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat tevens nagegaan diende te worden of hij niet aan de overige criteria van de vernietigde instructie voldeed en dat hierover gemotiveerd diende te worden in de bestreden beslissing, kan hij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat verzoekers bewering steunt op een verkeerde lezing van het *vademecum* bij de vernietigde instructie.

Verzoeker citeert volgende bepaling uit het *vademecum* van 21 september 2009, inzake de specifieke procedure voor punt 2.8B van de instructie, lokale verankering en arbeidscontract:

“Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8.A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8.B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.”

Hieruit volgt niet, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, dat in de bestreden beslissing dient te worden gemotiveerd over de punten 1.1. tot en met 2.8A van de instructie. Deze criteria dienen te worden nagegaan en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat naast het criterium 2.8B van de vernietigde instructie de duur van asielprocedure van verzoeker eveneens werd onderzocht en dat wordt verduidelijkt waarom hij niet in aanmerking komt op basis van dit criterium. Er kan echter niet worden aangenomen dat het vereist is dat er punt voor punt, van criterium 1.1 tot en met 2.8A, ook voor deze die niet van toepassing zijn op verzoeker, wordt vermeld dat dit criterium werd onderzocht en wat de reden is waarom verzoeker niet voor dit criterium in aanmerking zou komen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker in zijn aanvraag vermelde elementen en criteria in aanmerking werden genomen en dat daarnaast ook nog rekening werd gehouden met de duur van zijn asielaanvraag. Dit volstaat als formele motivering en verzoeker kan niet anders voorhouden.

De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze instructie en het daarbij horende *vademecum* niet meer voorkomen in het rechtsverkeer. Ook het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* kan in de context van de vernietiging van de instructie niet worden aangenomen. Zoals reeds gesteld vormt de omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. Hiervoor verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* is dit gebeurd en zoals hierboven wordt gesteld, dient in de motieven van de bestreden beslissing niet opgenomen te worden dat elk criterium van punt 1.1 tot en met 2.8A, ook deze die niet van toepassing zijn op verzoeker, afzonderlijk werd onderzocht en niet van toepassing bevonden.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De schending van de voor verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Formulering

Schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 zoals toegepast via de criteria vastgelegd in de vernietigde Instructie van 19.07.2009 ter uitvoering van artikel 9bis (evenals het begeleidend vademecum van 21.09.2009) en de nog geldige instructie van 26.03.2009 (Turtelboom), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en meer bepaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de grondwet, schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti», schending van artikel 3 van het EVRM.

DOORDAT,

Tegenpartij in haar beslissing besluit tot ongegrondheid van de aanvraag.

TERWIJL,

Verzoeker heeft zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond op punt 2.8B van de Instructie van 19.07.2009.

In dat geval geeft het begeleidend vademecum van 21.09.2009, opgesteld ter uitlegging van de Instructie, in punt E de volgende toelichting bij de procedure:

"(...)

-Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8. B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest), Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

(...)"

In casu besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot ongegrondheid. De Dienst Vreemdelingenzaken meende bijgevolg dat het dossier niet kon worden goedgekeurd op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8A).

Verzoeker meent echter dat hij wel in aanmerking komt voor andere criteria. De betreffende criteria zijn de volgende:

- De onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar (met Raad van State procedure en/of regularisatieprocedure):

De Instructie bepaalt onder punt 1.1 welke categorie hieronder begrepen moet worden:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt af 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijfjaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoollopen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag, De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel 'beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing, "

Het vademecum van 21.09.2009, opgesteld ter uitlegging van de Instructie, verduidelijkt dat, om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging op grond van punt 1.1 van de Instructie, volgende 3 voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

- "U was in een asielprocedure bij de DVZ, het CGVS, de VBC, de RVV en u was in een procedure bij de Raad van State en/of in een regularisatieprocedure op basis van de wet van 15 december 1980

gedurende meer dan 4 jaar (voor de gezinnen met schoolgaande kinderen} of meer dan 5 jaar (voor alleenstaanden, andere gezinnen);

- Uw eventueel annulatieberoep bij de Raad van State en/of uw eventuele regularisatieaanvraag is nog hangende of werd afgesloten na 18 maart 2008;

- Uw eventuele regularisatieaanvraag moet zijn ingediend vóór 18 maart 2008;

Uw eventuele regularisatieaanvraag werd ingediend ten laatste 5 maanden na de betekening van definitieve beslissing van de asielinstantie of het arrest van de Raad van State; (! let wel! Enkel 2 maanden zullen hier in rekening worden genomen voor de berekening van de termijn)

(...)"

Onderdeel 1:

Verzoeker vervult de voorwaarden aangezien:

Een asielprocedure werd opgestart op 16.02.2005 en beëindigd met een verwerpingsarrest van de Raad van State in maart 2009, gevolgd door een regularisatieprocedure. Op 16.02.2010 werd de duur van 5 jaar bereikt;

Het annulatieberoep Raad van State werd afgesloten na 18.03.2008;

Zijn regularisatieaanvraag werd ingediend voor 18.03.2008;

Zijn regularisatieaanvraag werd ingediend voor de verwerping van de asielaanvraag door de Raad van State;

Verzoeker vervult bijgevolg de voorwaarden zoals opgelegd in punt 1.2 van de instructie zodat er hem een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur had moeten worden afgeleverd.

Onderdeel 2:

Bovendien, indien de betreffende regularisatieaanvraag, waarvan sprake in de voorwaarden zoals hiervoor uiteengezet, één en dezelfde zou moeten zijn (in casu is dit niet het geval daar een eerste reeds werd verworpen op 05.11.2008 en een tweede werd ingediend op 20.02.2009), dan nog kan de datum van 18.03.2008 (datum van ondertekening van het regeerakkoord van de regering-Leterme) niet als redelijk worden beschouwd om verzoeker uit te sluiten van dit criterium.

Verzoeker had immers een procedure hangend bij de Raad van State en voordat er een arrest werd betekend, werd er een regularisatieaanvraag ingediend waarover op 18.11.2010 een beslissing werd genomen.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën, van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Via de instructie wordt er echter een onderscheid gemaakt tussen vreemdelingen die reeds 5 jaar in een lange procedure zijn en die vóór 18.03.2008 een regularisatieaanvraag indienden en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Het verschil in behandeling berust niet op een objectief criterium en is evenmin redelijk verantwoord. A fortiori geldt dit nu de instructie werd vernietigd door de Raad van State.

Besluit:

Door het niet correct beoordelen van de feitelijke gegevens in het licht van de Instructie van 19.07.2009, is tegenpartij onredelijk tot haar besluit gekomen. Zij begaat een manifeste beoordelingsfout ten aanzien van de situatie van verzoeker, schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Wegens het verschil in behandeling op grond van data opgenomen in een instructie vernietigd door de raad van State schendt zij het gelijkheidsbeginsel zoals uiteengezet in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij schendt het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti» in de mate dat het bepaalde onder punt 1.2 van de Instructie van 19.07.2009 niet wordt toegepast op de situatie van verzoeker.

• De prangende humanitaire situatie onder punt 2 van de Instructie:

De Instructie bepaalt in de inleiding onder punt 2 "Bepaalde prangende humanitaire situaties" dat hieronder moet worden begrepen: "Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. "

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionele macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep. "

Verzoeker verblijft reeds 5 jaar onafgebroken in België, maakte de burgeroorlog in Liberia mee en is hierdoor getekend voor het leven. Bij terugkeer riskeert hij wegens zijn deelname aan het conflict represailles. Verzoeker behoort bijgevolg tot een kwetsbare groep.

Verzoeker met deze omstandigheid terugsturen naar zijn herkomstland is een onmenselijke behandeling en kan een schending uitmaken van artikel 3 EVRM zodat zijn situatie overeenkomstig het bepaalde

onder punt 2 van de Instructie van 19.07.2009 kan worden gekwalificeerd¹ als zijnde een prangende humanitaire situatie.

Zoals meerdere malen opgeworpen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft het hier een permanent criteria dat trouwens nog steeds geldt via de instructie van 26.03.2009 (Turtelboom).

Door het niet correct beoordelen van de feitelijke gegevens is tegenpartij onredelijk tot haar besluit gekomen. Zij begaat een manifeste beoordelingsfout ten aanzien van de situatie van verzoeker, schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 3 EVRM, en schendt het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti» in de mate dat het bepaalde onder punt 2 van de Instructie van 19.07.2009 en de Instructie van 26.03.2009 niet wordt toegepast op de situatie van verzoeker.

• Punt 2.8 A van de Instructie:

Punt 2.8 A van de Instructie luidt als volgt:

" Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

(...)"

Het vademecum van 21.09.2009, opgesteld ter uitlegging van de Instructie, verduidelijkt dat, om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging op grond van punt 2.8 A van de Instructie, volgende 3 voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. " U verblijft tenminstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2. U hebt vóór 18 maart 2008:

-een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

-geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3. U kunt een lokale verankering in België aantonen. "

Onderdeel 1

Verzoeker verbleef op datum van 15 december 2009 gedurende 4 jaar en 10 maanden onafgebroken op het grondgebied. De aangevochten beslissing werd pas genomen op 18.11.2010, ofwel 11 maanden na het verstrijken van de datum van 15.12.2009.

Verzoeker ontbreekt dus welgeteld twee maanden om onder de criteria van punt 2.8A van de instructie te vallen. Dit terwijl tegenpartij elf maanden heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen. Toch meent tegenpartij, ondanks eigen laattijdigheid, dat een tekort van twee maanden (indien wordt teruggeteld vanaf 15 december 2009) de niet-toekenning van een verblijf rechtvaardigt.

Onderdeel 2:

Het begeleidend vademecum bepaalt betreffende punt 2.8A van de instructie dat:

"Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft tenminstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009). (...)"

Verzoeker diende zijn aanvraag in gedurende de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009. Het vademecum bepaalt dat het ononderbroken verblijf van 5 jaar bereikt moet zijn ten laatste op 15.12.2009, dit ook al werd de aanvraag ingediend voor deze datum.

Dit betekent dat een persoon die een aanvraag indiende voordat de voorwaarde van 5 jaar voldaan was, maar op 15.12.2009 de 5 jaar bereikte wel in aanmerking komt voor regularisatie terwijl een persoon die een aanvraag indiende voordat de voorwaarde van 5 jaar voldaan was, maar op 16.02.2010 (2 maanden later) de 5 jaar bereikte hiervan wordt uitgesloten.

De instructie van 19.07.2009 werd echter vernietigd door de Raad van State zodat de datum van 15.12.2009 niet als redelijk kan worden beschouwd om dergelijk verschil in behandeling te

verantwoorden. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Wat in casu niet het geval is.

Besluit:

Door verzoeker niet te machtigen tot verblijf wegens het ontbreken van een verblijf van twee maanden terwijl tegenpartij zelf elf maanden wacht tot het nemen van een beslissing, is tegenpartij onredelijk tot haar besluit gekomen. Zij begaat een manifeste beoordelingsfout ten aanzien van de situatie van verzoeker, schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Wegens het verschil in behandeling op grond van data opgenomen in een instructie vernietigd door de raad van State schendt zij het gelijkheidsbeginsel zoals uiteengezet in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zij schendt dan ook het algemeen principe «*patere legem quam ipse fecisti* » in de mate dat het bepaalde onder punt 2.8 A van de Instructie van 19.07.2009 niet wordt toegepast op de situatie van verzoeker.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij met betrekking tot het criterium 1.2. van de vernietigde instructie het volgende.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker de bewoordingen van de vernietigde instructie en van het *vademecum* foutief interpreteert. Hij toont niet aan te voldoen aan dit criterium. De berekeningen door de verwerende partij geven alleszins geen termijn van 5 jaar weer. De asielaanvraag duurde van 16 februari 2005 tot 6 oktober 2006. De procedure voor de Raad van State kan niet in rekenschap worden gebracht, gelet op het feit dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie niet vernietigd werd. De verwerende partij meent dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 februari 2008 de enige is die in rekening kan worden gebracht. Deze werd afgesloten op 5 november 2008. Desgevallend, zelfs in de hypothese dat de procedure van de Raad van State in rekening zou moeten worden gebracht, komt verzoeker niet aan een termijn van vijf jaren.

Waar verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert inzake de datum van 18 maart 2008, wijst de verwerende partij erop dat de door het bestuur gehanteerde criteria werden vastgelegd met als doelstelling, aan de hand van objectief controleerbare gegevens en zonder dat er aanleiding zou kunnen zijn tot willekeur of ongecontroleerde regularisatie, een zo ruim mogelijk publiek te bereiken, zonder dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden aangewend als ultiem rechtsmiddel. De aangereikte criteria voldoen aan die doelstelling. Bovendien stemt de referentiedatum van 18 maart 2008 overeen met de datum van het regeerakkoord van 18 maart 2008. *Prima facie* werd desgevallend een objectief criterium in acht genomen bij de bepaling van deze datum. Deze datum is bijgevolg niet willekeurig vastgelegd en heeft wel degelijk tot doelstelling de meer voordelige bepalingen inzake regularisatiemogelijkheden te beperken tot vreemdelingen die *in tempore non suspectu*, voordat het regeerakkoord tot stand kwam, tot de doelgroep behoorden. Er is geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het criterium 2.8A van de vernietigde instructie repliceert de verwerende partij het volgende. Verzoeker toont niet aan de hand van concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk behandeld werden en toont bijgevolg niet aan dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State. De verwerende partij besluit dat er evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld, zoals verzoeker lijkt te suggereren.

3.2.3.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *adagium* “*patere legem quam ipse feciste*”, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.2. In het tweede middel voert verzoeker hoofdzakelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.3.3. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij meent wel in aanmerking te komen voor het criterium van de onredelijk lange asielprocedure (punten 1.1. en 1.2. van de vernietigde instructie). Hij verwijst naar de bewoordingen van de instructie en van het *vademecum* en meent dat hij aan de hierin gestelde voorwaarden voldoet: zijn asielprocedure liep van 16 februari 2005 tot aan het verwerpingsarrest van de Raad van State in maart 2009, gevolgd door een regularisatieperiode zodat de duur van vijf jaar werd bereikt op 16 februari 2010. Zelfs als zou aangenomen worden dat de regularisatieaanvraag één en dezelfde zou zijn, dan nog meent verzoeker dat de datum van 18 maart 2008 niet als redelijk kan worden beschouwd om verzoeker uit te sluiten van de toepassing van dit criterium en is er volgens verzoeker sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Inzake de asielprocedure van verzoeker wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.10.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft/verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets minder dan acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

In de vernietigde instructie voorzien de criteria 1.1. en 1.2. dat een vreemdeling met een onredelijk lange asielprocedure geregulariseerd kan worden. Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag met aanvulling niet gesteund op dit criterium, zodat hierop niet diende geantwoord te worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de asielprocedure van verzoeker en heeft geoordeeld dat de duur van de procedure, één jaar en iets minder dan acht maanden, niet onredelijk lang is.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn asielprocedure vier jaar heeft geduurd. Zijn asielprocedure nam een aanvang op 16 februari 2005 en eindigde op 6 oktober 2006 met de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. In de instructie (criterium 1.1.) wordt immers bepaald dat de periode van vier jaar wordt berekend *“vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag (...) tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten.”* De termijn voor de Raad van State wordt enkel in rekening gebracht indien de Raad van State de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd. Dit is *in casu* niet het geval, zodat deze termijn niet wordt meegerekend. Verzoekers redenering kan niet worden gevolgd, zijn asielprocedure heeft *in casu* slechts één jaar en ongeveer acht maanden geduurd, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn asielprocedure vijf jaar heeft geduurd als de procedure voor de Raad van State en de daaropvolgende regularisatieprocedure wordt meegerekend. Voor de toepassing van dit criterium 1.2. blijkt uit de bewoordingen van de vernietigde instructie dat enkel de annulatieprocedure bij de Raad van State wordt meegeteld. De procedure bij de Raad van State tegen een beslissing van de Vaste Beroepscommissie betreft een cassatieprocedure. Alleszins wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 27 februari 2008 en reeds onontvankelijk werd verklaard op 5 november 2008, niet op 18 november 2010 zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in de bestreden beslissing. Ook voor de toepassing van dit criterium blijft de duur van verzoekers asielprocedure één jaar en ongeveer acht maanden, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Dit motief van de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Nu verzoekers uitgangspunt inzake de duur van zijn asielprocedure niet kan worden gevolgd, kan evenmin zijn redenering worden gevolgd wat betreft het daarbij tellen van de duur van de regularisatieprocedure. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op de door verzoeker aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel omdat deze schending louter steunt op de foutieve hypothese dat verzoekers asielprocedure gecombineerd met zijn regularisatieprocedure vijf jaar geduurd heeft.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen

in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker toont evenmin met concrete gegevens aan in welk opzicht het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het *adagium* "*patere legem quam ipse fecisti*" geschonden werden. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.4. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij meent dat zijn situatie een prangende humanitaire situatie is bepaald onder punt 2 van de instructie. Hij voert aan dat hij reeds vijf jaar onafgebroken in België verblijft, de burgeroorlog in Liberia meemaakte en daardoor getekend is voor het leven, bij een terugkeer naar Liberia riskeert hij wegens zijn deelname aan het conflict represailles en hij behoort bijgevolg tot een kwetsbare groep.

De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep gedaan heeft op criterium 2.8B van de instructie. In de vernietigde instructie worden onder punt 2, acht verschillende situaties opgesomd waarover gesteld wordt dat ze worden beschouwd als prangende humanitaire situaties en wordt erop gewezen dat de opsomming de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde niet wegneemt om andere gevallen dan de opgesomde te beschouwen als prangende humanitaire situaties. Criterium 2.8B waarop verzoeker zich heeft gesteund betreft de vreemdeling met een duurzame lokale verankering die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Voor de toepassing van dit criterium dient verzoeker een arbeidscontract voor te leggen.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Betrokkene kan zich eventueel beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, dient betrokkene een behoorlijk ingevuld arbeidscontract kunnen voorleggen dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009 en met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Betrokkene legt echter geen arbeidscontract voor. Hij legt wel een bewijs van het Centrum voor volwassenonderwijs Leuven-Landen d.d. 13.11.2008 voor dat hij regelmatig was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 in de cursus bouwmodules Aa1 en Aa2 voor de periode van 15.09.2008 tot en met 21.01.2009. Gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door zes getuigenverklaringen, deelcertificaten van Nederlandse taallessen, namelijk BENT 2 04 d.d. 21.03.2006, BENT2 05 d.d. 21.03.2006, BENT2 07 d.d. 15.03.2007, BENT2 08 d.d. 12.07.2007, Treshold 2A+B d.d. 11.11.2008, Treshold 1A+B d.d. 03.06.2008 en NT2 d.d. 24.03.2008, Buzzypass van 29.03.2006 tot 28.03.2009, inschrijvingsbewijs CVO Leuven-Landen voor de cursus bouwmodules, verzoeker zou al goed Nederlands spreken, werkwillic zijn, hij wenst niet af te hangen van enig sociaal netwerk dat ons land biedt, hij zou vele Belgische vrienden hebben en zou een arbeidskaart aangevraagd hebben), dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dat werd opgesteld in het kader van de vernietigde instructies. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

Verzoeker ontkent niet dat er voor de toepassing van het criterium 2.8B een arbeidscontract diende te worden voorgelegd en dat hij dit niet heeft gedaan. Dit motief steunt op de gegevens van het dossier en is niet kennelijk onredelijk.

Inzake de duur van zijn verblijf in België wordt erop gewezen dat, hoe goed verzoekers integratie ook moge zijn, dit niets afdoet aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoeker aangevoerde elementen inzake zijn

integratie in overweging heeft genomen maar heeft geoordeeld dat deze elementen niet volstaan om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

Het hier weergegeven motief van de bestreden beslissing steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar de toestand in zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn aanvraag of in de aanvulling erbij. De gemachtigde van de staatssecretaris kon en diende hierop bijgevolg niet te antwoorden, ongeacht of deze situatie zou kunnen worden *“gekwalficeerd als zijnde een prangende humanitaire situatie”*.

Waar verzoeker aanvoert *“verzoeker met deze omstandigheid terugsturen naar zijn herkomstland is een onmenselijke behandeling en kan een schending uitmaken van artikel 3 EVRM”* wijst de Raad erop dat verzoeker deze elementen, evenals een schending van artikel 3 van het EVRM, niet heeft aangehaald in zijn aanvraag zodat hierop niet diende en niet kon geantwoord worden in de bestreden beslissing. De beslissing waarbij verzoekers aanvraag ongegrond wordt verklaard, houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.3.5. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij meent in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Hij stelt dat hij op 15 december 2009 vier jaar en tien maanden op het Belgisch grondgebied verbleef en dat de bestreden beslissing pas werd genomen op 18 november 2010, elf maanden na het verstrijken van de datum van 15 december 2009. Verzoeker wijst erop dat er slechts twee maanden ontbreken bij hem, terwijl de verwerende partij elf maanden heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen. Daarnaast voert verzoeker aan dat de instructie en het *vademecum* een ongeoorloofd onderscheid invoeren tussen vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend in de periode 15 september 2009 – 15 december 2009 bij wie enerzijds op 15 december 2009 de voorwaarde van verblijf van vijf jaar wel vervuld was, en vreemdelingen bij wie op dezelfde datum deze voorwaarde nog niet vervuld was. Verzoeker stelt dat de instructie vernietigd is zodat de datum van 15 december 2009 niet als redelijke verantwoording voor het verschil in behandeling kan gelden.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd inzake het criterium 2.8A. Uit verzoekers aanvraag en aanvulling blijkt dat hij zich niet op dit criterium heeft gesteund, zodat hierop niet diende te worden geantwoord.

Waar verzoeker aanvoert dat hij slechts twee maanden te kort schiet om voor dit criterium in aanmerking te komen en dat de datum waarop dit vijfjarig verblijf moest bereikt worden, onredelijk is, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangeeft dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van dit criterium. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. Het is niet kennelijk onredelijk dat het criterium 2.8A niet werd toegepast op verzoeker, nu hij zich hierop niet heeft gesteund en nu hij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor toepassing ervan.

De omstandigheid dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen elf maanden na de aanvraag, schept geen rechten in hoofde van verzoeker. Verzoeker toont evenmin aan dat door deze handelwijze een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden.

Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Verzoeker toont niet aan in welk opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt. Er wordt dan ook verwezen naar de bespreking van het eerste middel, net als voor de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het *adagium* “*patere legem quam ipse fecisti*”.

3.2.3.6. Verzoeker maakt niet met concrete gegevens duidelijk in welk opzicht de bestreden beslissing niet verenigbaar zou zijn met de “*nog geldende instructie van 26.03.2009 (Turtelboom)*”. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.2.3.7. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om de beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET